

Arrest

**nr. 58 161 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 9 september 2008, diende op 11 september 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde op 27 mei 2009 verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 21 augustus 2009 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.4. De Raad weigerde bij arrest nr. 33 562 van 30 oktober 2009 verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 13 december 2010 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond verklaard werd. Deze beslissing, die verzoeker op 29 december 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21/08/2009 werd ingediend door :

(K., A.) (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

(...)

+kinderen:

(K. M.)(...)

(M. L.)(...)

(K. M.)(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) : Op 09/11/2010 stelt onze controle-arts dat uit de voorgelegde medische attesten voor (K., A.) blijkt dat betrokkene in 2009 behandeld werd voor een aandoening. Hij nam medicatie en kon niet terug naar land van herkomst. Verder heeft hij ook een tweede aandoening waarvoor rookstop geadviseerd wordt en verdere opvolging aangewezen is.

Onze controle-arts stelt dat de eerste aandoening van betrokkene een ernstige aandoening kan zijn, doch het voorgelegde attest dateert al van meer dan een jaar terug. Bijgevolg lijkt het zeer waarschijnlijk dat de behandeling reeds voor een groot deel afgerond is. In elk geval kan onze arts uit de attesten niet weerhouden dat de toestand van betrokkene dermate onstabiel is dat een terugkeer naar land van herkomst medisch gezien niet mogelijk is. Wel dient hij mogelijks nog verdere behandeling te krijgen. De tweede aandoening van betrokkene kan eveneens als een ernstige aandoening beschouwd worden. Uit de attesten blijkt echter niet dat betrokkene voor deze aandoening behandeling krijgt, wel zou hij moeten stoppen met roken. Opvolging door een specialist is wel aangewezen.

Verder (v)erwijzend naar de mail dd. 16-12-2008 van prof. (A. B.), blijkt dat opvang in lokale eerstelijnscentra en in gespecialiseerde ziekenhuizen aanwezig is voor de eerste aandoening van betrokkene. Verwijzend naar www.doctors.am, blijkt dat in Armenië specialisten voor de tweede aandoening van betrokkene beschikbaar zijn. Hieruit blijkt volgens onze controle-arts dat betrokkene verder kan opgevolgd en behandeld worden in Armenië, land van herkomst, dit voor beide aandoeningen. Reizen is met deze aandoening geen probleem. Derhalve is er volgens onze controle-arts geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Vanuit medisch standpunt kunnen we volgens onze controle-arts dan ook besluiten dat de aandoeningen van betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië.

Uit gegevens uit ons administratief dossier blijkt verder dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen (inclusief de aandoeningen waar betrokkene aan lijdt). Tevens blijkt dat opvolging betaalbaar is.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij dient terug te keren naar zijn land van herkomst waar hij het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"dat verzoeker bij deze een beroep tot nietigverklaring instelt tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid van 13 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf door verzoeker ingediend in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard; dat verzoeker eerst op 29 december 2010 van deze beslissing in kennis werd gesteld;

dat de bestreden beslissing kennelijk gesteund is op het verslag van de controle-arts aangesteld door de overheid: dat bedoeld verslag nooit aan verzoeker werd meegedeeld: dat verzoeker bovendien nooit door deze arts is onderzocht; dat bijgevolg geen ernstig onderzoek is gedaan naar de gezondheidstoestand van verzoeker; dat de overheid dus niet kan oordelen over het lichamelijk of fysiek risico dat verzoeker zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst;

dat de bestreden beslissing bovendien de mogelijkheid om de aandoeningen van verzoeker in Armenië te behandelen, verkeerd beoordeeld: dat er weliswaar ook in Armenië medische specialisten aanwezig zijn: dat er evenwel geen georganiseerd systeem van sociale zekerheid bestaat waardoor ook financieel zwakkeren zoals verzoeker toegang tot de gespecialiseerde gezondheidszorg kunnen krijgen; dat de gegevens waar de bestreden beslissing naar verwijst, worden tegengesproken door recente op het internet gepubliceerde informatie van de World Health Organization (april 2010);

dat verzoeker in geval van eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst dus wel degelijk het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vermits er geen garantie is voor een adequate behandeling van zijn ziekte;"

2.2. Verweerder antwoordt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer wel degelijk aan verzoeker werd ter kennis gebracht en dat dit uit de bestreden beslissing zelf blijkt. Hij werpt verder op dat in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat in verzoekers land van herkomst een gratis zorgverstrekking met betrekking tot een aantal aandoeningen voorzien is voor sociaal zwakkeren en dat verzoeker deze bevinding niet weerlegt aan de hand van betrouwbare gegevens. Hij benadrukt ook dat de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische behandeling volstaat en dat de eventuele mindere kwaliteit van deze behandeling in het land van herkomst op zich geen reden is om verzoeker tot een verblijf in België te machtigen.

2.3. De Raad merkt allereerst op dat verzoeker aangeeft dat hij niet in het bezit werd gesteld van het advies dat door een ambtenaar-geneesheer werd opgesteld. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker een bewijs van ontvangst inzake voormeld advies heeft ondertekend. Hij kan derhalve niet voorhouden geen kennis te hebben van dit advies.

Verzoeker stelt voorts dat hij nooit werd onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Deze vaststelling is correct, doch er dient op gewezen te worden dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer zelf kan beoordelen of hij een dergelijk medisch onderzoek nodig acht om een advies te kunnen verstrekken. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt – een posttraumatische stressstoornis en een chronisch obstructief longlijden – die blijken uit de door

verzoeker aangebrachte medische verslagen, niet in vraag stelt kon hij oordelen dat een bijkomend onderzoek van verzoeker niet vereist was. Daarnaast blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, op basis van inlichtingen die hem verstrekt werden door een Armeense professor en op basis van informatie die kan worden teruggevonden op de website www.doctors.am vaststelde dat de beide aandoeningen waaraan verzoeker lijdt in Armenië kunnen behandeld worden. Deze informatiebronnen die zich in het door verweerder neergelegde administratief dossier bevinden laten ook toe vast te stellen dat psychiatrische opvang in lokale eerstelijnscentra en in gespecialiseerde ziekenhuizen in Armenië mogelijk is en dat er in Armenië pneumologen werken. De ambtenaar-geneesheer concludeerde tevens dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet doch meent dat hij, omdat hij sociaal zwakker is en er in Armenië geen goed georganiseerd sociaal zekerheidssysteem bestaat, geen toegang zal kunnen krijgen tot deze gezondheidszorg. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat de Armeense overheid voor sociaal zwakkere groepen voorziet in een gratis pakket medische gezondheidszorg dat alle kosten dekt, zodat niet kan gesteld worden dat het ontbreken van een georganiseerd systeem van sociale zekerheid, zoals dat in België bestaat, tot gevolg zou hebben dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de vereiste medische zorgen.

De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK